

etimologia PETRŪLA 'pedreta': la *-t-* s'huria conservat intacta en mossàrab (cf. el nom de *Petra*); car si la *-t-* en mossàrab es manté sense sonoritzar, més raó tenim per descreure que, després de sonoritzar-se, encara s'hi perdés del tot; i fins admetent una pertorbació causada per l'àrab, aquest no podria passar de *-d-* (*Pedruixella*, en el Llibre del Repartiment *Petruxella*, de PETR-OS-ELLA). Més aviat hem de pensar en PIRA 'pera' (fruita), o relacionar amb Puig d'Alpara.

PICARANDAU, *na* (Artà, Mall. 13, a-6)

Nom d'una gran penya costera de forma aguda i prominent que Mascaró situa a uns 1.500 m al SO de la punta del Cap de Ferrutzx. Nom paral·lel a *Picorandan* (amb variants *Picarondan* i metatètiques *Picondaran*, *Picand-*, etc.), pic de muntanya amb típica forma de bec d'ocell a les Muntanyes de Prades (entre la Mussara, Capafonts i Alcover). Coromines té escrita (i fins publicada) una nota sobre aquests noms, on recorda haver-ne assenyalat un altre de quasi igual al segon designant una penya de la costa entre Alcalà de Xivert i Peníscola (1961); i un altre, encara, de no gaire diferent, designant una punta de serra damunt Mequinensa visible des d'Almatret o de la Granja d'Escarp (que hi oí el 1935).

Relíquies mossaràbigues tots quatre noms, provinents de BĒCCUS (o PICCU) HĪRŪNDĪNUM 'bec d'orenetes', que és materialment la forma del pic de la Serra de Prades i, aproximadament, la de tots quatre. Passant a **Picaróndan*, traslladà l'accent (segons la norma de l'àrab vulgar) en *Picarondán*; la variant *Picorandan*, amb la mateixa metàtesi de les vocals que en el cat. *orenetà* < *eroneta*; en la mallorquina es combinen l'una i l'altra.

Si la *-u* de la forma del Mapa Mascaró no és errada de còpia per *-n* (que no ho és: ell ho recorda bé), resultaria d'una dissimilació (potser *n-n* > *n-d* amb la *-d* vocalitzada en *-u* a la catalana). Els informants de Coromines, el 1969, a la Colònia de St. Pere i a Cala Ratjada confirmaren el lloc i l'existència del nom en aquesta mateixa forma; i el savi P. Rafel Ginard, del convent d'Artà, ens digué que era així, i que el nom ja li havia cridat l'atenció, com a bell i curiós. Tenim a la vista una fotografia dels llocs, presa poc abans de 1965, des de la muntanya, i compronent la costa des del Caló de Betlem, on està marcat l'indret de la penya, un poc a l'esquerra del Torrent.

No es pot pendre seriosament l'etimologia *picon d'Aran* que publicà l'actiu i benemèrit erudit reusenc R. Amigó (sense conèixer altre nom ni lloc dels citats, que el de la seva comarca), no sols perquè aqueixa no és més que una de la desena de variants ocasionals que ell, J. Sales, i Coromines